

mig ogsaa, at den højtærede Justitsminister ikke skulde have tilbudt Etatsraad Hoff Embedet. Jeg synes ogsaa, at det er en mærkelig Fremgangsmaade, Ministeren har brugt. Jeg synes, at det eneste naturlige vilde have været, at Embedet blev opslaaet ledigt, saa kunde Ministeren se, hvem der søgte det; og hvis saa Etatsraad Hoff som Betingelse for at overtage det krævede 10 Aars Anciennet, kunde Ministeren derefter gaa til Finansudvalget og faa dette indrømmet. Jeg vil paa Forhaand sige, at det undrer mig, at man kan slippe med at give Etatsraad Hoff, som jo er en ældre Mand og har en lang Embedskarriere bag sig, 10 Aars Anciennet, naar han skal have Embedet. Jeg er ganske enig med Ministeren i, at naar han skal have Embedet, bør denne Fordring opfyldes, men det er noget aparte at komme til Finansudvalget først og saa, naar man har faaet dettes Sanktion, og det er offentlig bekendt, at man har faaet den, opslaa Embedet ledigt, thi saa ved jo Gud og Hvermand, at dette Opslag er ren Humbug. Ministeren kunde ikke godt gaa hen og give en anden Mand Embedet, naar han forud har udtalt Ønske om at faa Dr. Hoff og ryddet de Hindringer, der kunde være derfor, af Vejen. Det synes mig ikke en heldig Fremgangsmaade, Ministeren der har benyttet.

Jeg vil altsaa for mit Vedkommende hævde, at Dr. Muus har fejlet, og at en alvorlig Paatale var fuldt berettiget, men dette er kun under Forudsætning af, at man vedblivende staar fuldstændig frit i sit Skøn over, hvorvidt han med Forsæt har fortiet noget eller ikke. Saa snart Ministeren gør gældende, at det er med Forsæt, Dr. Muus har fortiet noget, falder det frie Skøn for saa vidt bort, saa maa Dr. Muus finde sig i Afskedigelsen. Men det forekommer mig — og der kan jeg slutte mig til, hvad det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) sagde i saa Henseende —, at det ikke er rigtigt, at den højtærede Minister fremdrager Samtaler, han i saa Henseende har haft om dette Forhold med Dr. Muus, for denne vil jo ganske sikkert give sine Øjnes Bevægelse en anden Udtydning end den, Ministeren har givet. Hvis Dr. Muus følte sig uskyldig — det ved jeg ikke —, kunde han jo ogsaa i berettiget Harme over at faa en saadan Beskyldning slynget i Ansigtet slaa Øjnene ned og tie; det kan jo umuligt oplyses under denne Diskussion, og derfor forekommer det mig ogsaa, at

Ministeren skulde have undladt at fremdrage dette.

Jeg skal her slutte, idet jeg gaar ud fra, at der overhovedet ikke finder andet Sted her i dette høje Ting end en Diskussion om selve Sagen. Nogen Afgørelse kan ikke finde Sted fra dette høje Tings Side; en Afgørelse skal jo være en Art Dom for eller imod, og der mangler man jo ganske det fornødne, blandt andet at den anden Part faar Lejlighed til at udtale sig, som skal til for at fælde en uheldet Dom. Om Pensionsspørgsmaalet skal jeg ikke i Øjeblikket udtale mig.

Konseilspræsidenten (Klaus Berntsen): Forinden Mødet slutter i Dag, finder jeg mig foranlediget til at svare paa en Forespørgsel, der i Slutningen af det Foredrag, vi hørte fra det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch), blev rettet til mig. Det ærede Medlem spurgte mig, om jeg i min Egenskab af Konseilspræsident vilde foranledige, at der blev nedsat et Udvalg af, hvad det ærede Medlem kaldte uheldede Mænd, til at undersøge Forholdet mellem Justitsministeren og Dr. Muus. Dertil skal jeg svare: Nej, det vil jeg ikke. Dr. Muus' Afskedigelse er endelig, og min Kollega Justitsministeren har handlet under sit ministerielle og konstitutionelle Ansvar og i fuld Overensstemmelse med sine Kolleger. Derfor finder jeg ingen Anledning til at imødekomme det Ønske, der er fremsat af det ærede Medlem fra Langeland. Ville det ærede Medlem og hans Venner foretage noget yderligere i denne Sag, henviser jeg det ærede Medlem til at følge den Anvisning, Grundloven foreskriver.

P. Munch: Jeg beklager det Svar, den højtærede Konseilspræsident har givet. Det Spørgsmaal, som foreligger her, er jo ikke blot dette, om den vedkommende Afskedigelse er en endelig Afskedigelse eller ej. Det er højest sandsynligt, at hvad enten Undersøgelsen fik det ene eller det andet Udfald, maatte Ministeriet opretholde selve Afskedigelsen, det skal jeg ikke udtale mig om. Men det, der vil være Grund til at undersøge, er Berettigelsen af de ærekrænkende Beskyldninger, der have ledsaget Afskedigelsen, og der forekommer det mig, at den Mand, mod hvem de ere rettede, har et billigt Krav paa, at den højtærede Konseilspræsident hjælper ham til en Undersøgelse under rimelige Former af disse Beskyldningers Berettigelse. Dette Ting kan ikke fælde nogen Dom derover, thi dette Ting har kun Lejlighed til og